

bucureștenii am apucat în fine s-o vedem în anul 1958. Repetițiile la acele piese mari, mult așteptate, piese menite a susține și ridica prestigiul primei scene românești, cunoscută acum departe, peste hotare, n-au început. Se spune că au început repetițiile cu *Invitație la castel* de Jean Anouilh. Foarte bine. E nevoie să cunoaștem dramaturgia contemporană de peste hotare. Se mai spune că, în loc de *Oedip rege* de Sofocle, se va reprezenta *Orestia* lui Eschyl; și că, în loc de *Mutter Courage*, se va pune în scenă o altă piesă de Brecht, *Omul cel bun din Sezuan*. N-am nimic împotriva. Cum spune directorul Naționalului în articolul său: „Informațiile date aci asupra repertoriului n-au rigori statistice. Ele au fost menționate pentru a fixa directivele acestui repertoriu”. De acord. Dar aceste directive trebuie să se materializeze în spectacole prezentate publicului.

Ce face „Naționalul” ?

M. B.

Capul de afiș ! . . .

Intins pe studio, actorul, cel mai bun actor al teatrului din X., moțâia.

Un ciocănit ușor în ușa destrămă liniștea care plutea, materială, prin cameră.

— Intră ! răspuse plictisit capul de afiș, trăgându-și alene peste pijama, halatul târcat.

În cadrul ușii apăru M., cu fața numai zîmbet. Își destinse fața, senin, într-un zîmbet larg, luminos, ca o zi cu soare pe litoral.

— Iată gloria teatrului românesc, în halat și papuci ! izbucni M., cuprinzînd umerii lați ai gloriei.

M. e director adjunct al teatrului de stat din Z.

— Ia loc, poștește, mormăi adormit capul de afiș, arătîndu-i oaspetelui un fotoliu de pluș lângă fereastră... Scuză-mi te rog dezordinea din casă ; m-am înapoiat adineuri de la repetiții, soția e plecată la coafor, copilul e la școală, iar soacra e la piață. Cine să deretice prin cameră ? Eu ?

— Cum ? sări M. Gloria teatrului să frece dușumeaua ? Maestrul scenei să spele ferestrele ? În teatrul nostru din Z., ase-

menea lucru nu s-a pomenit. Vîno la noi ! Ți-am pune la dispoziție cabinierie pentru spălatul pe jos, rechiziteri pentru căratul mobilei și al sacoșelor din piață, decoratori pentru zugrăvitul camerelor, peruchierul pentru permanentele soției, contabilul pentru lecțiile copilului, mă rog, tot personalul auxiliar al teatrului și l-aș trece prin virament ca personal casnic.

Capul de afiș încearcă să vorbească :

— O clipă, dar...

— Nici un dar ! Darurile ți le oferim noi. Înaintează-ți demisia de la Teatrul din X, și vîno la teatrul nostru. Nu bagi de seamă ? Aici nu ești apreciat la adevărata dumitale valoare !... Ce încadrare ai ?

— Bunicică.

— Asta nu e adevărata dumitale valoare ! Adevărata dumitale valoare este superioară ! Plus prime, plus spor, plus indemnizații, plus primul pe afiș !... În teatrul nostru tu o să fii regele ! „Regele Lear”, apoi vei juca în *De-aș fi rege*, în rolul principal din *Regina Victoria*...

— Nu uita că eu sînt bărbat !... ,

— N-are a face, tu cu talentul tău... În *Regele se amuză*, în *Regele și cămila*...

— *Regele și cămila* ? Ce piesă e asta ?

— Nu știu, dar dacă-ți place, punem un autor și ți-o scrie...

Cu capul sprijinit în speteaza fotoliului, actorul luat prin surprindere, — de ce să nu recunoaștem ! — a rămas năuc în fața unor asemenea perspective. În teatrul său, nici măcar nu visase asemenea situație !

Închise ochii și întrebă, murmurînd :

— Și ce încadrare spui ? Bună ?

— Cine a spus bună ?... rectifică grăbit M. — Foarte bună !... Plus afișe 4/4 ! Plus trei camere 6/3 !

În capul capului de afiș gîndurile se învălmășeau într-o cavalcadă de nedescris. Era buimăcit. Prea se dovedeau ispititoare ofertele. Trase un fum de țigară, adînc, pînă în piept și îngînă :

— Dar cum mă descurc cu soția ? E încadrată aici la O.C.L.

— Cum ? Soția maestrului, funcționară la O.C.L. ? Ei, bravo ! Halal direcție de teatru !... Rușine !... E frumoasă ?

— Drăguță.

— Tinără ?

— Tinerică.

— Dezghețată ?

— Nu-i proastă !
— Bate mîna, maestre ! O încadrăm în teatru. Amoreză, locul trei pe afiș.
— Imposibil...
— Atunci, pe locul doi.
— Imposibil, fiindcă ea nu cunoaște teatrul.
— Ei, asta-i bună ! continuă plin de vervă M. Dar pentru ce avem sufler ? Și apoi, nu e absolut necesar să joace ea ; succesul îl faci dumneata... Ea o să vină la teatru numai pentru chenzină !
— Și apoi, soacră-mea !...
— Nici o grijă, avem nevoie și de duenă !
— Și copilul...
— O să montăm și spectacole pentru copii !...
— Copilul trebuie să-și termine școala aici... Nu vreau să ajungă un pierde-vară.
— Ce pierde-vară, maestre ! Îl ungem actor ! Îl băgăm în *Prinț și cerșetor*. La matineu joacă pe prințul, seara pe cerșe-

torul ! Copilul-minune !... Ori, dacă-ți convine, aranjăm cu directorul liceului din orașul nostru. Are obligații față de mine : fotoliul întii la toate premierele ! Crede-mă, scumpul meu, îți vom crea condiții pe care nici nu le visezi în teatrul ăsta, în tetrulețul ăsta din X. La noi la Z. e teatru mare, cu perspective.

Clopoțelul telefonului zbirnii sprintar, întrerupînd brutal perorația plină de un avînt nestăvilît a lui M. Capul de afiș ridică receptorul și îl duse la ureche :

— Allo... allo... da... eu sînt... cum ? Cine e la telefon ? Directorul teatrului din Y. ? Să poftiți pînă la mine ?...

M. țîșni din fotoliu, asemenea unui satelit, scutură puternic pe gloria teatrului, și-i strigă din fundul rărunchilor :

— Dragul meu ! Scumpul meu ! Iubitul meu ! Lasă-l să vorbească !... Uite ce, închide telefonul și-ți dau cit vrei !...

I. AVIAN